Racoona Sheldon

VERIGA SLABĂ

Traducerea Mihai-Dan PAVELESCU[1]

[1] Titlul original - *The Screwfly Solution*; a fost publicată în iunie 1977 în Analog Science Fiction/Science Fact. Numele autoarei… este un alt pseudonim pentru *Alice Hastings Bradley Sheldon*, adică… James Tiptree Jr. Povestirea a apărut în limba română în nr. 499/1993 din „Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice”.

…Tânărul care se găsea la 2°N, 75°V aruncă o uitătură înveninată spre *vantiladorul* ce nu funcţiona şi reluă lectura scrisorii. Transpira abundent, deşi avea numai slipul pe el, în cutia fierbinte, considerată drept cameră de hotel în Cupayán.

„Cum se descurcă alte soţii? Toată ziua lucrez în Ann Arbor, refac programele şi seminarele şi-mi spun fericită: Oh, da, Alan e în Columbia şi pune bazele unui program de control biologic al paraziţilor, nu-i minunat? Dar pe dinăuntru mi te imaginez înconjurat de fete de nouăsprezece ani, cu părul negru, frumuseţi bronzate şi bogate. Şi cu patruzeci de inci de bust, reliefaţi prin lenjeria delicată. Am transformat chiar în centimetri; înseamnă 101,6 centimetri de bust. Iubitule, fă ce vrei, numai vino teafăr acasă."

Alan zâmbi mişcat, reamintindu-şi singurul trup pe care îl dorea. Al nevestei sale, Anne. Se ridică apoi să deschidă fereastra. Un chip prelung, alb şi trist privi înăuntru: o capră. Camera dădea spre ţarcul de capre, mirosul era acru. Oricum, era aer. Ridică scrisoarea.

„Pe aici, totul e ca la plecarea ta, doar oroarea din Peedsville pare, să se înrăutăţească. Îi spun acum Cultul Fiilor lui Adam. Nu ştiu de ce nu se face nimic, chiar dacă e ceva religios? Crucea Roşie a deschis o tabără pentru refugiate în Ashton, Georgia. Imaginează-ţi: refugiaţi în SUA. Am auzit că au fost aduse două fetiţe ciopârtite. Doamne, Alan!

Bine că mi-am amintit: Barney a venit cu o serie de tăieturi din ziare, pe care m-a rugat să ţi le trimit. Le pun într-un plic separat: ştiu ce se întâmplă cu scrisorile prea groase în străinătate. Spune că, în caz că nu le primeşti, să te gândeşti ce au în comun următoarele: Peedsville, Sao Paulo, Phoenix, San Diego, Shanghai, New Delhi, Tripoli, Brisbane, Johannesburg şi Lubbock, Texas. El zice că cheia este să-ţi aminteşti unde este acum zona de convergenţă intertropicală. Mie asta nu-mi spune nimic, dar poate că înseamnă ceva pentru creierul tău de ecolog. Din câte am citit prin tăieturile alea, sunt poveşti oribile despre asasinări sau masacre de femei. Cea mai îngrozitoare era cea din New Delhi, despre «plute din trupuri de femei» plutind pe râu. Cea mai amuzantă (!) era despre un ofiţer din Texas care şi-a împuşcat nevasta, trei fiice

şi mătuşa, pentru că Dumnezeu îi spusese să cureţe casa.

Barney e absolut minunat, vine duminică să vadă ce are deversorul, care s-a blocat. De când i-ai achitat programul anti-feromon, e în al nouălea cer. Ştii că a testat peste 2000 de componente? Iar acum se pare că bătrânul 2097 merge de-a binelea. Când îl întreb ce i-a făcut, chicoteşte, ştii ce timid e cu femeile. Oricum, se pare că un singur program de pulverizare o să salveze pădurile, fără să facă rău nimănui. Păsările, oamenii, n-au să fie deloc afectaţi.

Scumpule, cam astea sunt noutăţile, şi în plus Amy se întoarce duminică în Chicago, la şcoală. O să fie ca un cavou pe aici; o să-mi lipsească tare mult, deşi o să fie pe scenă, unde îi sunt cel mai înverşunat duşman. Angie spune că ăştia sunt copiii, ursuzi dar atrăgători. Amy îl sărută pe tăticu. Îţi trimit toată inima mea, tot ceea ce nu pot spune.

A ta, Anne."

Alan puse scrisoarea atent în portofel şi privi prin restul pachetului subţire, refuzând să-şi permită să se gândească acasă la Anne. Plicul gros al lui Barney nu era acolo. Se trânti pe patul şchiop şi întoarse comutatorul cu un

minut înainte ca generatorul oraşului să se oprească pentru noapte. În întuneric, oraşele pomenite de Barney se întinseră în jurul unui glob ceţos care i se învârtea repede şi alarmant în minte. Ceva...

Amintirea copiilor paralitici cu care lucrase în aceeaşi zi la clinică îi copleşi însă gândurile. Medită asupra datelor care trebuiau adunate. „*Caută veriga vulnerabilă din lanţul comportamental*”, de câte ori nu-i spusese Barney - dr. Barnhard Braithwaite? Unde se afla, unde? Dimineaţă trebuia să înceapă cu un lot mai mare de muşte.

În acelaşi moment, la cinci mii de mile nord, Anne scria:

„Oh, iubitule, iubitule, primele tale trei scrisori sunt aici, au venit toate împreună. Ştiam că-mi scriai. Uită tot ce-am spus despre fetele oacheşe, era doar o glumă. Iubitule, ştiu... ştiu ce suntem. Larvele acelea îngrozitoare, sărmanii copilaşi. Dacă n-ai fi soţul meu te-aş crede un sfânt, sau aşa ceva. (Oricum te cred.)

Ţi-am prins scrisorile prin toată casa şi parcă sunt mai puţin singură. Aici nu prea sunt noutăţi, totul e tăcut şi niţel straniu. Barney şi cu mine am demontat deversorul,

era plin de coji de nuci de la veveriţe. Pesemne că le-au aruncat de sus, o să pun o plasă de sârmă. (Nu-ţi fie teamă, acum am să folosesc o scară.)

Barney e ciudat de încruntat, la chestia cu Fiii lui Adam *foarte în serios, se pare că o să facă parte din comisia de investigaţii, dacă va fi aprobată. Partea de groază e că nimeni nu pare să facă ceva, de parcă ar fi imposibil. Selina Peters a tipărit nişte comentarii acide de felul:* Atunci când un bărbat îşi omoară soţia, îl denumeşti ucigaş, dar când o fac mai mulţi este un stil de viaţă*. Cred că se răspândeşte, dar nimeni nu ştie, pentru că mass-media au fost rugate să nu creeze panică. Barney spune că e privită ca o formă de isterie contagioasă. A insistat să-ţi trimit interviul ăsta îngrozitor care, desigur, nu va apărea în ziare. Tăcerea e totuşi cea mai rea, de parcă în afara vederii noastre se întâmpla ceva teribil. După ce-am citit hârtiile lui Barney, i-am telefonat lui Pauline în San Diego să văd dacă e sănătoasă. Vorbea ciudat, de parcă nu spunea totul... propria mea soră. Imediat după ce a spus că totul e minunat, m-a întrebat brusc dacă ar putea veni să stea cu mine luna viitoare. I-am spus să vină chiar acum, dar vrea mai întâi să-şi vândă casa. Ar fi*

bine dacă s-ar grăbi.

A, motorul diesel e acum în regulă, trebuia schimbat filtrul. A trebuit să merg până în Springfield ca să cumpăr unul, dar Eddie mi l-a pus numai pentru 2150 $. O să dea faliment cu garajul.

În caz că nu ai ghicit, oraşele alea ale lui Barney sunt toate cuprinse între latitudinile de 30° N sau S. De fapt, aproximativ pentru că mi-a spus că zona de convergenţă ecuatorială se schimbă iarna şi trebuie adăugate Libia, Osaka şi... am uitat, a! da, Alice Springs, Australia. Şi ce-i cu asta, am întrebat eu. El a răspuns: Nimic... sper. Ţi-o las ţie să o rezolvi, creiere ca Barney pot fi tare ciudate uneori.

Iubitule, de la mine totul către tine. Scrisorile tale fac viaţa din nou posibilă. Nu trebuie însă să te simţi obligat, ştiu cât de obosit trebuie să fii. Să ştii numai că suntem împreună, totdeauna, peste tot.

A ta, Anne

P.S. A trebuit să deschid scrisoarea, ca să pun hârtia lui Barney, nu era poliţia secretă. Asta-i tot. Cu dragoste, A.”

În camera mirosind a capre, unde citea Alan, ploaia răpăia pe acoperiş. Apropie încă o

dată scrisoarea de nări, ca să-i simtă parfumul îndepărtat, şi o împături. Apoi luă filele galbene de la Barney şi începu să citească, încruntându-se.

„EXCLUSIVITATE CULTUL PEEDSVILLE/FIII LUI ADAM. Declaraţia şoferului serg. Willard Mews, Globe Fork, Ark. Am ajuns pe autostradă cam la 80 de mile vest de Jacksonville. Maiorul John Heinz din Ashton ne aştepta şi ne-a dat o escortă de două maşini de poliţie conduse de cpt. T. Parr. Maiorul Heinz a părut şocat, văzând că în comisia medicală existau şi două doctoriţe. Ne-a avertizat în cuvinte dure asupra pericolului. Dr. Patsy Putnam (Urbana, III), psiholog, a decis să rămână înapoia cordonului de soldaţi. Dr. Elaine Fay (Clinton, N.J.) a insistat să vină cu noi, spunând că este epi-nu-ştiu-cum (epidemiologistă).

Am condus în urma unei maşini de poliţie cu 30 mile/oră, timp de aproape o oră, fără să văd ceva neobişnuit. Erau două inscripţii mari, pe care scria: FIII LUI ADAM - ZONA DEGAJATĂ. Am trecut pe lângă câteva fabrici de ambalaje şi o plantaţie de citrice. Oamenii ne priveau fără să întreprindă

ceva deosebit. Bineînţeles, n-am văzut femei sau copii. Chiar lângă Peedsville ne-am oprit în faţa unei bariere largi, făcută din butoaie de ulei, înaintea unui depozit de fructe. Zona era veche şi părea un fel de periferie părăsită. Cartierele noi ale oraşului, cu centrul comercial, se aflau cam la o milă mai departe. Un lucrător de la depozit, înarmat cu o puşcă, a venit şi ne-a spus să aşteptăm până vine primarul. Nu cred că a văzut-o pe dnă doctor Elaine Fay, care stătea în spate.

Primarul Blount a sosit într-un jeep de poliţie, iar şeful nostru, dr. Premack, i-a explicat misiunea noastră, primită de la Ministerul Sănătăţii. Dr. Premack a fost foarte atent să nu facă remarci insultătoare la adresa religiei primarului. Primarul Blount a acceptat ca echipa să intre în Peedsville, ca să ia probe din sol, apă şi altele şi să vorbească cu medicul din oraş. Primarul era înalt de un metru nouăzeci şi cinci, cântarea 115-120 de kilograme, bronzat, cu părul sur. Zâmbea şi glumea prietenos.

Apoi a privit în maşină şi a văzut-o pe dna doctor Elaine Fay şi a explodat. A început să ţipe că să plecăm toţi dracului. Dr.

Premack a izbutit însă să-l potolească şi în cele din urmă primarul a spus că dna Fay să intre în biroul depozitului şi să stea acolo cu uşa închisă. Eu trebuia să rămân cu ea şi să n-o las să iasă. Maşina urma să fie condusă de unul dintre oamenii primarului.

Echipa medicală, primarul şi o maşină de poliţie au plecat în Peedsville, iar eu am condus-o pe dna Fay în biroul depozitului şi m-am aşezat. Era înăbuşitor de cald. Dna Fay a deschis o fereastră, dar când am auzit-o că încearcă să vorbească cu un bătrân de afară, i-am spus că n-are voie şi am închis fereastra. Bătrânul a plecat. Apoi a vrut să vorbească cu mine, însă i-am spus că n-am chef. Simţeam că nu e bine că a venit acolo.

După aceea a început să răsfoiască dosarele din birou. I-am spus că nu e bine ce face. Mi-a răspuns că guvernul a trimis-o să investigheze. Mi-a arătat un fel de revistă pe care o aveau acolo: *Bărbatul îl ascultă pe Domnul,* reverend Mclllhenny. Aveau un teanc întreg în birou. Am început s-o citesc iar dna Fay a spus că vrea să se spele pe mâini. Am condus-o pe un coridor înfundat, la capătul căruia se afla toaleta.

Nu erau alte uşi sau ferestre, aşa că m-am întors. După un timp mi-a strigat că era un pat acolo şi o să se întindă puţin.. Pentru că nu erau ferestre ca să iasă, m-am gândit că era în regulă şi eram bucuros să scap de ea.

Broşura pe care am citit-o era foarte interesantă. Erau gânduri adânci, despre cum bărbatul este acum încercat de Dumnezeu şi dacă ne vom îndeplini datoria, Domnul ne va binecuvânta cu o viaţă nouă pe Pământ. Semnele şi prevestirile o arată. Nu era, ştiţi, ca la lecţia de religie. Erau lucruri adânci.

După un timp, am auzit muzică şi i-am văzut pe poliţiştii din a doua maşină, care traversaseră strada şi stăteau sub nişte copaci, glumind cu muncitorii de la centrala electrică. Unul dintre ei cânta la ghitară. Arăta foarte plăcut.

Apoi a apărut primarul Blount, singur în jeep, şi a intrat în birou. Când m-a văzut citind broşura, mi-a zâmbit părinteşte, dar părea încordat. M-a întrebat unde este dna Fay şi i-am spus că se odihneşte în spate. A spus că e în regulă. După aceea a oftat, a intrat pe coridor şi a închis uşa după el. Am continuat să-l ascult pe ghitarist, căutând

să recunosc cântecele. Mi-era tare foame, prânzul meu era în maşina doctorului Premack.

După un timp, uşa s-a deschis şi a reapărut primarul Blount. Arăta teribil, hainele îi erau mototolite şi pe faţă avea zgârieturi însângerate. N-a rostit nimic, m-a privit dur şi fix, de parcă era dezorientat.

Am văzut că avea fermoarul de la pantaloni deschis, şi avea sânge pe haine şi pe părţile intime.

Nu mă simţeam înspăimântat. Simţeam că s-a petrecut ceva important. Am încercat să-l conving să se aşeze. Mi-a făcut însă semn să-l urmez pe coridor. «Trebuie să vezi», mi-a spus. A intrat în toaletă şi de acolo se făcea o cămăruţă, unde era patul. Lumina era bunicică, reflectată de acoperişul din tablă. Am văzut-o pe dna Fay, întinsă pe pat, părând adormită. Era cu capul relaxat, hainele îi erau un pic dezordonate, dar picioarele îi erau alăturate. M-am bucurat să văd asta. Bluza îi era trasă în sus şi am văzut că avea o tăietură sau incizie pe abdomen. Sângele se revărsa sau se revărsase pe acolo. Nu se mişca. De asemenea, avea gâtlejul tăiat.

M-am întors în birou. Primarul Blount

stătea jos, părând foarte obosit. Se spălase. «Am făcut-o pentru tine, mi-a spus. Înţelegi?»

Semăna cu tatăl meu, nu ştiu cum să spun altfel. Mi-am dat seama că era sub o povară teribilă, că făcuse multe pentru mine. A început să-mi explice că dna doctor Fay era foarte periculoasă, era ceea ce ei denumeau cripto-femelă (cryptori), tipul cel mai periculos. O demascase şi purificase astfel situaţia. Era extrem de clar, înţelegeam perfect totul; ştiam că făcuse ceea ce era bine.

Am discutat broşura, cum bărbatul trebuie să se purifice şi să-i arate Domnului o lume curată. A spus că unii pun întrebarea cum se poate reproduce bărbatul fără femeie, dar aceia scapă sensul. Sensul este că, atât timp cât bărbatul va depinde tot de vechea stare animală, Domnul nu-l va ajuta. Când bărbatul va scăpa de partea animală, care este femeia, acela va fi semnalul ce-l aşteaptă Domnul. Atunci, Dumnezeu va dezvălui drumul nou, liber; poate că vor veni îngerii, aducând suflete noi, sau poate vom trăi pe vecie, dar sarcina noastră nu este să speculăm, ci să ne supunem. A spus

că unii oameni au văzut un înger de-al Domnului. Era foarte adânc şi părea că răsună în mine, mă simţeam înaripat.

Apoi a apărut echipa de doctori şi i-am spus doctorului Premack că dna doctor Fay a fost trimisă înapoi şi m-am suit la volan ca să plecăm din «zona degajată». Totuşi, patru din cei şase soldaţi care ne escortau au refuzat să plece. Cpt. Parr a încercat să-i convingă, dar în cele din urmă a acceptat ca ei să rămână de pază la barieră.

Mi-ar fi plăcut şi mie să rămân, era atât de liniştit locul, însă trebuia să le conduc maşina. Dacă ştiam ce avea să urmeze, nu le-aş fi făcut niciodată favoarea asta. Nu sunt nebun şi n-am făcut nimic rău, iar avocatul meu are să mă scoată de aici. Asta e tot ce am avut de declarat."

În Cupayán, ploaia caldă de amiază încetase. Pe când lăsă în jos cuvintele sergentului Willard Mews, Alan observă cuvintele mâzgălite pe margine. Mâna nervoasă a lui Barney. Citi:

„Religia omului şi metafizica sunt vocile glandelor sale. Schönweiser, 1878."

Cine naiba fusese Schönweiser, Alan nu ştia, dar înţelesese ce voia Barney. Religia aceea

ucigaşă a lui McNuştiucum era un simptom, nu o cauză. Barney bănuia că bărbaţii din Peedsville erau afectaţi de ceva de natură organică, generându-le psihoze, iar un demagog religios local se repezise să le explice.

Mda, poate. Dar, cauză sau efect, Alan se gândea la un singur lucru: opt sute de mile de la Peedsville la Ann Arbor. Anne avea să fie în siguranţă. Trebuia.

Se aruncă pe patul şchiop, mintea fugindu-i înapoi la muncă. Cu costul a un milion de înţepături şi tăieturi, era aproape sigur că găsise veriga slabă în ciclul muştelor de trestie. Comportarea masculului în timpul împerecherii şi raritatea femelelor posesoare de ovule. Ar fi fost din nou soluţia lipsei de parteneri, dacă sexele erau inversate. Concentrarea feromonului însemna sterilizarea femelelor. Din fericire, roiurile foarte fecunde erau relativ izolate. În câteva anotimpuri avea să reuşească. O să-i lase să împrăştie insecticide, bineînţeles; deşi ucideau totul, afectau apa, iar muştele deveniseră aproape imune la ele. Dar în câteva sezoane, vreo trei, putea aduce roiurile de muşte de trestie sub viabilitatea reproducţiei. Nu aveau să mai existe trupuri

chinuite, cu larve în orificiile nazale şi în creier... Căută perna, zâmbind.

* * *

Înspre nord, Anne îşi muşca buza de ruşine şi durere.

„Iubitule, n-ar trebui să admit, dar nevasta ta e în draci. Nervi femeieşti, nu-i nimic să te alarmezi. Pe aici totul e normal. E al naibii de normal, nimic în ziare, nimic nicăieri, doar ce aud de la Barney şi Lillian. Telefonul lui Pauline nu mai răspunde în San Diego; după cinci zile, un necunoscut a zbierat în receptor şi a închis. Poate că a vândut casa, dar de ce nu-mi telefonează?

Lillian e într-un fel de comitet Salvaţi Femeile*, de parcă am fi o specie în pericol, ha-ha, o ştii doar pe Lillian. Se pare că Crucea Roşie a început să instaleze tabere. Dar, după prima vizită, mi-a spus că doar un firicel curge din ceea ce ei numesc «zonele afectate». De asemenea, puţini copii, chiar dintre băieţi. Au făcut fotografii aeriene, pe lângă Lubbock, care au dezvăluit cimitire în masă. Oh, Alan... deocamdată pare că se întinde în special spre vest, deşi ceva s-a întâmplat şi cu St. Louis; nu*

mai comunică. O grămadă de locuri parcă au dispărut din ştirile oficiale; am avut un coşmar că acolo nu mai există nici o femeie vie. Şi nimeni nu face nimic. Un timp, au vorbit despre pulverizarea de tranchilizante, dar au renunţat. Ce se poate face? Cineva de la ONU a propus o şedinţă despre - n-o să crezi - «femicide». Sună a deodorant.

Iartă-mă, iubitule, par niţel isterică. George Searles s-a înapoiat din Georgia vorbind despre Voinţa Domnului Searles, ateul pe viaţă! Alan, se întâmplă ceva nebunesc.

Dar nu există replici. Nimic. Ministerul Sănătăţii a publicat un raport asupra corpurilor din banda Rahway Smulgesân, nu cred că ţi-am scris despre asta. Oricum, n-au găsit nimic patologic. Milton Baines a scris o scrisoare despre faptul că, în stadiul actual, nu putem deosebi creierul unui sfânt de cel al unui ucigaş psihopat, deci ce puteau găsi, dacă nu ştiau ce caută?

Uf, destul despre idioţeniile astea. O să treacă totul până te întorci. Pe aici, totul e în regulă, am reparat din nou toba maşinii. Amy vine în vacanţă acasă şi asta o să-mi mai îndepărteze gândurile negre.

În sfârşit, închei cu ceva amuzant: Angie mi-a spus ce efect are enzima lui Barney asupra

larvelor de cari. Se pare că opreşte masculul de-a se orienta în raport cu femela, încât se împreună cu capul ei. Cred că o să existe câteva femele de cari foarte zăpăcite. Iar dulcele de Barney, timid cum e, n-a izbutit să mi-o zică el. Ca de-obicei, mi-a dat nişte material să-l pun în plic. Nu l-am citit.

Nu te îngrijora, iubitule, totul e în ordine.

Te iubesc, te iubesc atât de mult.

Întotdeauna, în tot, a ta, Anne"

* * *

Două săptămâni mai târziu, în Cupayán, când extrasele lui Barney căzură din plic, Alan nu le mai citi. Le îndesă, cu o mână tremurândă, în buzunarul jachetei şi începu să-şi adune însemnările de pe masa coşcovită, mâzgălind o scrisorică pentru Sora Dominique. „Anne, Anne, iubita mea." La dracul cu muştele, la dracul cu totul, cu excepţia tremurului din scrisul soţiei lui iubite. La dracul cu situaţia de-a fi la cinci mii de mile de nevastă şi de copilul tău, în vreme ce izbucnea o nebunie mortală. Îşi înghesui în valiză puţinele lucruri. Dacă se grăbea, putea prinde autobuzul de Bogota şi poate chiar avionul spre Miami.

În Miami, cursele către nord erau dereglate. Trebuia să aştepte şase ore. Avea timp să o sune pe Anne. Când, în sfârşit, obţinu legătura, nu era pregătit pentru explozia de bucurie şi uşurare care îl întâmpină.

— Mulţumesc Domnului... nu-mi vine să cred! Alan, iubitule, tu eşti, într-adevăr... nu-mi vine să cred!

Se trezi repetându-se şi el, totul amestecat cu experienţele sale asupra muştelor. Când închise, amândoi râdeau isteric.

Şase ore. Se aşează într-un scaun din plastic în faţa birourilor *Aerolineas Argentinas,* cu gândurile pe jumătate înapoi, la clinică, pe jumătate la cele ce se întâmplau în jurul lui. Îşi dădu repede seama că ceva era schimbat. Unde era fauna aceea decorativă care îl încânta totdeauna în Miami? Parada de fete tinere în pantaloni pastelaţi, strânşi pe picior? Volănaşele, cizmele, pălăriile nebune şi coafurile, pielea bronzată, costumele strălucitoare de abia acoperind sânii şi fesele rotunde? Nicăieri... deşi..., privind atent, observă două chipuri tinere ascunse sub basmale cu trupurile drapate în haine voluminoase, largi. De fapt, pe toate coridoarele văzuse cam acelaşi lucru: pălării cu boruri largi acoperind o grămadă de haine

şi pantaloni în culori mohorâte. O modă nouă? Nu, nu credea. I se părea că mişcările lor sugerau furişarea, sfiala. Mergeau numai în grupuri. Văzu o fată singură care alergă după un grup dinaintea ei, aparent nişte necunoscute. O acceptară fără un cuvânt.

Sunt înspăimântate, se gândi. Înspăimântate să nu atragă atenţia. Până şi matroana aceea cu părul sur, într-un costum cu pantaloni, care conducea un grup de copii, privea nervoasă în jur.

La biroul argentinian din faţa lui, văzu un alt lucru straniu: două ghişee aveau un semn mare deasupra, *Mujeres.* Femei. Acolo se îngrămădeau siluetele diforme, în tăcere.

Bărbaţii păreau că se comportă normal: se grăbeau, discutau, zâmbeau şi glumeau când se ciocneau între ei. Alan simţea însă un subcurent de tensiune, ceva iritant în aer. Dincoace de magazine, în faţa lui, câţiva bărbaţi izolaţi păreau că înmânează broşuri. Un funcţionar al aeroportului se adresă unuia dintre ei; acesta ridică doar din umeri şi se deplasă puţin mai departe.

Ca să-şi mai uite gândurile, Alan ridică un *Miami Herald* de pe scaunul alăturat. Era surprinzător de subţire. Ştirile externe îl ocupară o vreme; nu mai aflase nimic de

săptămâni întregi. Erau şi ele ciudat de reduse, parcă şi veştile rele dispăruseră. Războiul african părea încheiat, căci nu se mai pomenea nimic despre el. O întâlnire la nivel înalt despre preţurile grânelor şi oţelului. Ajunse la anunţurile mortuare, coloane întregi de chenare negre, dominate de fotografia unui senator necunoscut, care decedase. Ochii îi căzură apoi pe două anunţuri din josul paginii. Unul era prea înzorzonat pentru o înţelegere rapidă, dar celălalt afirma net:

CASA FUNERARĂ
FORSETTE
ANUNŢĂ CU REGRET
CĂ NU VA MAI ACCEPTA
CADAVRE FEMEIEŞTI

Împături încet ziarul, privindu-l fix. Pe ultima pagină era o rubrică intitulată „Riscurile călătoriilor navale”. Îl citi într-o doară: AP/Nassau: Vasul de croazieră *Carib Swallow* a sosit astăzi în port, remorcat, după ce suferise o ciocnire în Golfstream, lângă capul Hatteras. Obstacolul a fost identificat ca fiind năvodul unui trauler, plin cu corpuri femeieşti. Incidentul confirmă rapoarte din Florida şi Gulf despre asemenea năvoade,

unele de peste o milă lungime. Rapoarte similare de pe coasta Pacificului şi chiar din Japonia, indică o creştere a riscurilor în navigaţia de-a lungul coastelor.

Alan azvârli ziarul şi îşi frecă fruntea şi ochii. Slavă Domnului că urmase impulsul de a reveni acasă. Se simţea total dezorientat, de parcă aterizase, din greşeală, pe altă planetă. Încă patru ore şi jumătate de aşteptat. Îşi reaminti de materialele lui Barney pe care le îndesase în buzunar, le scoase şi le netezi.

Prima tăietură părea să fie de la Anne, sau cel puţin din Ann Arbor. Dr. Lillian Dash şi alte câteva sute de membre ale organizaţiei sale fuseseră arestate în timp ce demonstrau în faţa Casei Albe. Se pare că dăduseră foc unui butoi cu benzină, lucru care fusese considerat periculos. Numărul grupărilor femeieşti care participaseră îl şocă pe Alan; erau de ordinul miilor. Fuseseră luate măsuri speciale de securitate, deşi preşedintele nu se afla în capitală.

Următoarea ştire ar fi putut fi de la Barney, dacă Alan îi mai putea recunoaşte umorul.

„UP/Vatican, 19 iunie.

Papa Ioan al IV-lea a anunţat astăzi că nu doreşte să comenteze în mod oficial

asupra cultului Purificarea Pauline, care propovăduieşte eliminarea femeilor ca mod de justificare a bărbatului înaintea lui Dumnezeu. Un purtător de cuvânt a declarat că Biserica nu are o poziţie specială faţă de aceste culturi, dar repudiază orice doctrină care ar presupune o „provocare” a Domnului de a-şi dezvălui planurile Sale.

Cardinalul Fazzoli, purtătorul de cuvânt al mişcării Pauline în Europa, şi-a reafirmat poziţia potrivit căreia Biblia defineşte femeia doar ca pe un tovarăş temporar şi instrument al Bărbatului. Femeile, declară el, nu sunt nicăieri definite ca fiind umane, ci numai ca o stare de tranziţie. «A sosit clipa trecerii spre adevărata umanitate», a afirmat el.”

Următoarea filă era xeroxată din *Science*.

REZUMATUL
RAPORTULUI COMITETULUI FEMICID AD-HOC

„Recenta răspândire mondială, deşi cu caracter local, a femicidului pare a reprezenta reînvierea unor acţiuni

similare ale unor secte sau grupări, care nu sunt neobişnuite în istorie, în momente de stres psihic. În cazul de faţă, cauza principală o constituie, fără îndoială viteza transformărilor socio-tehnologice, determinând sporirea presiunii asupra populaţiei, cauză agravată de comunicaţiile mondiale instantanee. Problema nu se pune din punct de vedere medical sau epidemiologie; nu s-a descoperit nici o patologie. Este asemănătoare maniilor care au răvăşit Europa secolului 17 (de ex. Maniile Dansante) şi, ca şi ele, îşi va urma cursul şi va dispărea. Cultele înfiorătoare care s-au răspândit în jurul zonelor afectate nu par a avea nici o legătură, singura trăsătură comună fiind doar ideea că va trebui descoperit un nou mijloc de reproducţie umană, ca rezultat al eliminării «purificatoare» a femeilor.

Recomandăm: (1) interzicerea reportajelor agitatoare şi de senzaţie; (2) instalarea de tabere pentru refugiate; (3) înconjurarea zonelor afectate cu cordoane militare şi (4) după o perioadă de scădere a mâniei, intervenţia unor echipe de neurologi şi personal psihiatru calificat, în

scopul grăbirii revenirii la normal.”

REZUMATUL RAPORTULUI MINORITĂŢII COMITETULUI AD-HOC

„Cei nouă membri semnatari ai raportului declară că nu există evidenţa unei contagiuni epidemiologice a femicidului. Totuşi, relaţia geografică dintre zonele centrale ale curentului sugerează puternic că nu poate fi etichetat drept fenomen pur psihosocial. Simptomele iniţiale au apărut pe întreg globul în jurul paralelei de 30°, zona principalelor căderi atmosferice ale vânturilor superioare ce vin din regiunea de convergenţă intertropicală. În acest caz, un agent din atmosfera ecuatorială superioară ar atinge nivelul Pământului de-a lungul paralelei de 30°, cu anumite variaţii sezoniale. O variaţie principală ar fi deplasarea curentului descendent spre nord, peste Asia de est, în timpul ultimelor luni de iarnă, în timp ce regiunile din sudul ei (Arabia, India de vest, nordul Africii) n-au cunoscut criza până recent, când zona curenţilor descendenţi s-a

deplasat către sud. O situaţie asemănătoare se prezintă în emisfera sudică, unde manifestările s-au semnalat de-a lungul paralelei de 30°, trecând prin Pretoria şi Alice Springs. (Informaţiile din Argentina nu sunt accesibile.)

Corelarea geografică nu poate fi neglijată şi de aceea se impune o intensificare a căutării unor cauze de natură fizică. Se recomandă ca rata răspândirii din focarele cunoscute să fie corelată cu harta vânturilor. Se impune supravegherea unor eventuale crize în cea de-a doua zonă de curenţi descendenţi, la 60° N şi S.

(semnat pentru minoritate)

Barnhard Braithwaite

Alan zâmbi, văzând numele vechiului său prieten care părea să restabilească normalul şi stabilitatea în lume. Părea, de asemenea, că Barney dăduse de ceva. Se încruntă, chinuindu-se să ghicească.

Apoi expresia chipului i se schimbă încet, gândindu-se cum avea să fie acasă, cu Anne. Peste câteva ore, braţele lui vor fi în jurul ei, trupul înalt şi superb care îl obseda. Dragostea lor fusese o înmugurire târzie. Se

căsătoriseră, îşi aminti, nu din prietenie, nici sub presiunea prietenilor. Toţi spuneau că erau făcuţi unul pentru altul: el masiv şi blond, ea brunetă şi zveltă, amândoi timizi, extrem de controlaţi, tipuri cerebrale. În primii ani, prietenia rămăsese, dar sexul nu însemnase cine ştie ce. O necesitate convenţională. Asigurându-se, politicos, unul pe altul, dar dezamăgiţi interior.

Pe când Amy abia învăţa să meargă, se întâmplase însă ceva. Li se deschisese o poartă interioară, secretă, spre senzualitate, o eliberare într-un paradis personal, secret şi nebănuit de extaz fizic... Isuse, fusese o adevărată luptă când trebuise să plece în Columbia. Numai încrederea absolută a fiecăruia în partenerul său îl determinase să părăsească ţara. Şi acum, aproape de a o avea din nou, tremurând doritoare după lungă despărţire - simţind-văzînd-auzind- mirosind-îmbrăţişând. Se foi în scaun ca să-şi potolească excitaţia trupului pe jumătate absorbit în fantezie.

Şi Amy va fi, de asemenea, acolo: zâmbi la amintirea trupuşorului lipit de el. Avea să fie nemaipomenită. Ca bărbat, o înţelesese pe Amy mult mai bine decât mama ei: fără faze cerebrale în educaţie... Dar Anne; iubita lui

sfioasă, cu care îşi găsise drumul fericirii... La început, întâmpinarea convenţională, se gândi; noutăţile, excitarea nerostită, savurată, crescând în ochii lor lumini şi umbre, apoi dormitorul, hainele căzute, mângâierile, la început delicate... carnea, goliciunea... aţâţarea, îmbrăţişările, primul contact...

...O sonerie îngrozitoare de alarmă îi răsună în cap. Smuls din vis, privi împrejur, apoi îşi zări mâinile. Ce făcea cu cuţitul deschis în mână?

Înspăimântat, îşi rememoră ultimele crâmpeie de vis şi îşi dădu seama că imaginile tactile nu erau mângâieri delicate, ci un gâtlej subţire care se zbătea în strânsoare, contactul fusese lovitura unui tăiş ce căuta organele vitale. În braţe, picioare, fantasme ale luptei şi oase trosnind. Şi Amy...

Doamne, Doamne...

Nu era sex, ci sete de sânge.

Asta era ceea ce visase. Sexul exista în vis, dar punea în mişcare o maşină a morţii.

Încet, lăsă cuţitul jos, gândindu-se într-una: *„M-a apucat. M-a apucat. Indiferent ce este, m-a apucat. Nu mă pot duce acasă!"*

După un timp se ridică şi se îndreptă spre ghişeul de la *United,* ca să înapoieze biletul. Coada era lungă. În timp ce aştepta, mintea i

se mai limpezi puţin. Ce putea face aici, în Miami? N-ar fi fost mai bine să meargă totuşi în Ann Arbor şi să se ducă la Barney? Barney era singurul care l-ar fi putut ajuta. Da, aşa era cel mai bine. Dar mai întâi trebuia să o prevină pe Anne.

Legătura se stabili extrem de greu. Când, în cele din urmă, Anne îi răspunse, bolborosi ceva neinteligibil, încât, la început, ea crezu că era vorba despre o întârziere a avionului.

— Îţi spun, m-a apucat. Pentru Dumnezeu, ascultă-mă, Anne! Dacă vin acasă, nu mă lăsa în preajma ta. Vorbesc serios. Merg la laborator, dar s-ar putea să-mi pierd controlul şi să încerc să vin la tine. Barney e acolo?

— Da, iubitule, dar...

— Ascultă. Poate că m-ar putea vindeca, dacă asta se vindecă. Sunt însă periculos. Anne, Anne, te-aş putea ucide, înţelegi? Ia-ţi o... o armă. O să încerc să ocolesc casa. Dacă n-o să pot, nu mă lăsa să mă apropii de tine. Sau de Amy. E o boală, e adevărată. Priveşte-mă... priveşte-mă ca pe un animal sălbatic în călduri. Anne, spune-mi că înţelegi, spune-mi că aşa o să faci.

Când închise, plângeau amândoi.

Se întoarse, tremurând, pe scaun şi aşteptă. După un timp nedefinit, capul i se limpezise.

„Doctore, încearcă să gândeşti.'' Primul lucru la care se gândi fu să-şi arunce cuţitul. Când făcu asta, descoperi în buzunar încă un material de la Barney. Îl netezi; era o tăietură din *Nature.*

Barney mâzgălise deasupra: *„Singurul tip care vede lucrurile. Anglia este infectată acum, Oslo şi Copenhaga sunt izolate. Idioţii nu vor să asculte. Rămâi acolo.*"

* * *

„COMUNICAREA PROFESORULUI IAN MACINTYRE, UNIVERSITATEA DIN GLASGOW

O dificultate reală pentru speciile noastre a fost întotdeauna datorată strânsei legături dintre comportamentul într-o agresiune şi în reproducţia sexuală a masculului. Această legătură include: (a) Multe căi neuromusculare identice folosite şi la agresiune şi în urmărirea sexuală, îmbrăţişare, montă etc. (b) Adrenergie de activare similară. Aceeaşi legătură este vizibilă şi la masculii altor specii; la unii expresia agresiunii şi a copulării alternează sau chiar coexistă, un exemplu extrem de

familiar fiind pisică domestică. Masculii multor specii muşcă, zgârie, lovesc, rănesc, sau altfel zis atacă femela în timpul împerecherii; într-adevăr, la unele specii, atacul masculului este necesar pentru apariţia ovulaţiei la femelă.

În multe specii, dacă nu chiar la toate, prima apare manifestarea agresivă, schimbându-se apoi în copulaţie, atunci când apare semnalul respectiv (de ex. prihorul[2] european). Atunci când semnalul inhibitor lipseşte, răspunsul masculului întârzie şi femela este atacată în continuare.

Ar părea deci normal să presupunem că această criză este cauzată de o substanţă, posibil la nivelul virusurilor sau enzimelor, care, întârzie sau nu declanşează schimbarea funcţiei la primatele superioare. (Notă: Există rapoarte recente asupra uciderii femelelor de gorilă şi cimpanzeu de către masculi, în grădinile zoologice, în vreme ce la rhesus nu s-a constatat acest lucru.) O astfel de

[2] Prigoáre (prigóri), s. f. – 1. Albinărel (Merops apiaster). – 2. Guşă-roşie (Rubecula familiaris). – Var. prigor(ie), Banat prigoruie, prihor. Gr. πρηγορῶν „guşă”; guşă-roșie are guşa de altă culoare decât restul penelor. Se consideră în general că este vorba de un der. de la a prigori „a (se) pârli”, datorită culorii aprinse a penajului (Tiktin; Candrea; Scriban); însă cel al albinărelului este destul de variat.

malfuncţie ar explica nereuşita împerecherii de modificare sau înlocuire a reacţiei agresive; cu alte cuvinte, stimulul sexual va produce numai agresiunea, stimulul dispărând apoi datorită distrugerii (uciderii) sale.

În acest context trebuie notat că asemenea condiţii apar în mod curent în patologia funcţională a masculului, în cazul în care crima apare ca un răspuns şi o completare a dorinţei sexuale.

Ar trebui analizat faptul că legătura agresiune- copulaţie discutată aici este specifică masculului; răspunsul femelei (de ex. reflexul lordotic) fiind de o altă natură."

* * *

Alan rămase mult timp cu foaia mototolită în faţă; frazele seci ale scoţianului păreau că-i mai limpezeau mintea, în ciuda tensiunii stranii din jur. Bun, dacă poluarea, sau altceva, ar fi produs o substanţă, aceasta putea fi depistată şi neutralizată. Foarte, foarte atent, îşi reexamină viaţa lui cu Anne, sexualitatea lui. Da: multe din jocurile lor amoroase puteau fi văzute prin prisma genitalelor, sălbăticii sexuale delicate. Joaca de-a sălbăticia... Se forţă să se gândească la

altceva. Îi revenea în minte fraza unui scriitor: „*Panica nu este decât sex*”. Cine? Fritz Leiber? Poate violarea distanţelor sociale: alt element ameninţător. Oricum e veriga noastră slabă, se gândi. Vulnerabilitatea noastră… Senzaţia oribilă de „dreptate”, pe care o încercase cu cuţitul în mână, visând violenţa, îi reveni. De parcă ar fi fost singura cale. Asta simţeau oare carii lui Barney, când se împerecheau cu femelele în orificiul bucal?

În cele din urmă, conştient de nevoile trupului, căută o toaletă. Era goală, cu excepţia unei grămezi de haine în uşa ultimului separeu. După aceea văzu băltoaca roşie-maronie în care zăcea şi fesele dezgolite, prelungi. Se dădu înapoi, cu respiraţia tăiată şi fugi în mulţime, ştiind că nu era primul care făcea aşa.

Desigur. Orice pornire sexuală. Inclusiv băieţi şi bărbaţi.

La următoarea toaletă, înainte de a se aventura înăuntru, privi de afară dacă intră cineva, şi cum ieşea.

Se reîntoarse apoi la scaunul său, aşteptând şi repetându-şi într-una: „*Mergi la laborator. Nu mergi acasă. Du-te direct la laborator*”. Încă trei ore; stătea încremenit la 26°N, 81°V, respirând, respirând.

* * *

„Dragă Jurnalule. Azi a fost o scenă grozavă, tăticu' a venit acasă!!! Numai că se purta ciudat, a lăsat taxiul să-l aştepte şi a rămas în uşă, fără să mă atingă sau să ne lase lângă el. A zis, am să vă spun ceva, merge tot mai rău. O să dorm în laborator, dar vreau să plecaţi de aici, Anne, Anne, nu mai pot avea încredere în mine însumi. Primul lucru mâine dimineaţă, luaţi amândouă avionul spre Martha şi staţi acolo. Aşa că am crezut că glumea. Săptămâna viitoare o să fie bal, iar mătuşa Martha locuieşte în Whitehorse, unde nu e nimic, nimic, nimic. Aşa că eu ţipam, mama ţipa şi tăticu' oftă. Plecaţi chiar acum! Apoi a început să plângă. Plângea!!! Atunci mi-am dat seama, brr, că e serios şi m-am dus spre el, dar mama m-a tras înapoi şi am văzut că ea avea un CUŢIT mare!!! M-a băgat înapoia ei şi a început şi ea să plângă, oh, Alan, Alan, de parcă nu era sănătoasă. Aşa că am zis tăticule eu n-o să te las niciodată, aşa simţeam eu

atunci. Tăticu m-a privit trist şi adânc, de parcă eram un adult, în timp ce mama încă mă tratează ca pe un copil. Dar mama a stricat totul şi a strigat, Alan, copilul e nebun, pleacă, iubitule. El a ieşit pe uşă strigând, Plec, Luaţi maşina, Plecaţi până nu mă întorc.

Ah, am uitat să spun că nu purtam altceva decât capotul meu verde şi mama îmi pusese moaţe, aşa sunt eu totdeauna norocoasă, de unde să fi ştiut ce avea să urmeze. Mama scoate acum valizele ţipând, Repede, împachetează-ţi lucrurile! Ea pleacă dar eu nu, repet nu am de gând să-mi pierd vacanţa stând în hambarul mătuşii Martha şi să pierd balul şi celelalte distracţii. Şi tăticu' voia să vorbească cu noi, nu? Cred că e ceva ciudat între ei. Aşa că atunci când urcă sus, o, şterg, o să merg în laborator, să-l văd pe tăticu'.

Ah, PS, Diane mi-a rupt pantalonii galbeni, a promis că mi-i dă pe cei roz ai ei, Ha-ha, ce mai zi!”

Am rupt pagina din jurnalul lui Amy, când am auzit venind maşina poliţiei. Nu-i mai deschisesem până atunci jurnalul, dar când

am descoperit că plecase... Oh, iubita mea fetiţă! S-a dus la el, fetiţa mea, copilaşul meu prost. Poate că dacă îmi făceam timp să-i explic, poate....

Iartă-mă, Barney, Sedativul îşi încetează efectul, injecţiile pe care mi le-au făcut... N-am simţit nimic. Am aflat că fiica cuiva s-a dus să-şi vadă tatăl, iar el a omorât-o. Apoi şi-a tăiat gâtul. Dar nu însemna nimic pentru mine.

Scrisoarea lui Alan, mi-au dat-o, dar au luat-o înapoi. De ce oare? Scrisul lui, ultimele cuvinte înainte de-a apuca, de-a face...

Îmi aduc aminte: „*Iute ca lumina, cătuşele ne-au dat, Şi cele de dincolo de mormânt am aflat. Cătuşele omenirii o dată date, noi suntem terminaţi. Iubesc...*”

Aşa e, Barney, chiar aşa. Cine a scris astea, Robert Frost? „*Cătuşele ne-au dat...*” A spus, zi-i lui Barney: „*Îngrozitoarea dreptate*.” Ce înseamnă?

Nu-mi poţi răspunde, Barney, scumpule. Scriu astea ca să nu înnebunesc, o să le pun în ascunzătoarea ta. Mulţumesc, mulţumesc, Barney dragă. Aşa ameţită cum eram, ştiam că eşti tu. În timp ce-mi tăiai părul şi mă frecai cu funingine pe faţă, ştiam că e bine pentru că erai tu. Barney, nu m-am gândit niciodată la

tine aşa cum vorbeai atunci. Fusesei întotdeauna Dragul de Barney.

Când efectul calmantului a trecut, am făcut tot ce mi-ai spus, gazul, alimentele. Acum sunt aici, în cabana ta. Cu hainele pe care m-ai făcut să le îmbrac cred că arăt ca un băiat, bărbatul de la benzinărie mi-a spus: „Domnule”.

Încă nu-mi pot da bine seama că trebuie să mă opresc din amintiri. Dar mi-ai salvat viaţa, ştiu asta. În prima vizită, am cumpărat un ziar şi am văzut că au bombardat refugiul din insulele Apostle. Şi am citit despre cele trei femei care au furat avionul militar şi au bombardat la rândul lor Dallasul. Bineînţeles că le-au doborât, deasupra golfului. Nu e ciudat că nu facem nimic? Ne lăsăm ucise câte una, câte două. Sau mai multe, acum au pornit împotriva refugiilor... Ca şoarecii hipnotizaţi. Suntem o rasă fără colţi.

Ştii că până acum, când ziceam „noi”, nu mă refeream la femei? „Noi” erau întotdeauna Alan, cu mine şi cu Amy. Uciderea selectivă încurajează identificarea cu grupul... Vezi că sunt întreagă la minte?

Dar încă nu mă pot obişnui cu ideea.

Primul drum a fost după sare şi petrol lampant. Am mers la prăvălioara aceea,

Căprioara roşie, şi am cumpărat de la bătrânul din fund, vezi, mi-am amintit! Mi-a spus „Băiete”, dar cred că mă suspectează. Ştie că stau în cabana ta.

Între timp, în faţă, s-au oprit câţiva băieţi şi bărbaţi. Erau atât de normali, râdeau şi glumeau, încât nu-mi venea să cred, Barney. De fapt, am vrut să trec pe lângă ei, când l-am auzit pe unul spunând: „Heinz a văzut un înger.” Un „înger”? M-am oprit şi am ascultat. Spuneau că era mare şi scânteietor. Unul dintre ei a mai zis că venea să vadă dacă bărbatul îndeplinea voia Domnului. A adăugat că Mooseene era acum o zonă eliberată şi la fel în jurul golfului Hudson. M-am întors şi am ieşit repede prin spate. Bătrânul îi auzise şi el. Mi-a şoptit încetişor: „O să-mi lipsească copiii”.

Golful Hudson, Barney, asta înseamnă că vine din nord, nu? E la 60°.

Trebuie să mai merg o dată, să iau nişte cârlige de pescuit. Nu pot trăi doar cu pâine. Săptămâna trecută, am gătit o căprioară omorâtă de vreun braconier, numai capul şi picioarele. Am făcut o friptură. Era o femelă. Ochii ei; mă întreb dacă ai mei arată acum la fel.

Astăzi am fost să cumpăr cârligele. A fost

rău, nu o să mai pot merge. Erau din nou bărbaţi pe acolo, dar diferiţi. Duri şi încruntaţi. Nu băieţi. Şi există o pancartă nouă, n-am putut să o citesc; poate că scria tot Zonă Eliberată.

Bătrânul mi-a dat repede cârligele şi mi-a şoptit: „Băiete, săptămâna viitoare, pădurile vor fi pline de vânători”. Aproape că am fugit afară.

Cam la o milă mai jos, a început să mă urmărească o maşină galbenă. Cred că nu era localnic, am băgat VW-ul într-un desiş lateral şi a trecut fără să mă vadă. După mult timp, l-am scos de acolo şi m-am întors, dar am lăsat maşina la o milă de locul ăsta şi am venit pe jos. Surprinzător ce greu e să rupi destule crengi ca să acoperi un VW galben.

Barney, nu pot rămâne aici. Mănânc rădăcini crude ca să nu se vadă fumul de la foc, dar vânătorii aceia vor ajunge până aici. O să-mi iau sacul de dormit spre mlaştină, lângă stânca aceea mare; nu cred că ajung prea mulţi pe acolo.

De când am scris ultimele rânduri, m-am mutat. Mă simt mai în siguranţă. Oh, Barney, cum de s-au întâmplat toate astea?

Repede, aşa a fost. Acum şase luni eram dr. Anne Alstein. Acum sunt o văduvă şi mamă

lipsită de copil, murdară şi înfometată, rătăcind printr-o mlaştină şi tremurând de spaimă. Ar fi straniu să fiu ultima femeie rămasă în viaţă pe Pământ. Oricum, în regiunea asta, sunt ultima. Poate mai sunt unele prin Himalaya, sau furişându-se prin ruinele New Yorkului. Cum putem supravieţui?

Nu putem.

N-o să pot rezista iernii de aici, Barney. Ajunge la 40° sub zero. O să trebuiască să fac foc şi or să zărească fumul. Chiar dacă mă îndrept spre sud, pădurile se vor termina peste câteva sute de mile. Aş fi prinsă imediat. Nu. N-are rost. Poate că cineva încearcă ceva, undeva, dar nu va ajunge aici la timp... şi pentru ce să mai trăiesc?

Nu. Asta o să fie sfârşitul, sus pe stâncă, unde se pot vedea stelele. Apoi o să mă duc să-ţi las scrisoarea asta. O să aştept să mai văd o dată culoarea copacilor dimineaţa.

Ştiu ce o să scriu ca epitaf.

AICI ZACE
CEA DE-A DOUA PRIMATĂ IMPORTANTĂ
DE PE PĂMÂNT

La revedere, scumpule şi dragule Barney.

Cred că nimeni nu va citi cele scrise aici, dacă n-o să am curajul şi energia să le duc la cabana lui Barney. Probabil n-o s-o fac. O las într-o geantă pe care o am aici, poate el va veni şi va căuta. Acum sunt sus, pe stâncă. Luna va răsări în curând şi atunci o voi face; musculiţelor, fiţi cuminţi. O să aveţi ceea ce vreţi.

Ceea ce trebuie să scriu este că am văzut şi eu un înger. Azi dimineaţă. Era mare şi scânteietor, aşa cum zisese băiatul acela; ca un pom de Crăciun fără pom. Dar am ştiut că era adevărat pentru că broaştele s-au oprit din orăcăit, iar două gaiţe au ţipat alarmate. Asta e important; era într-adevăr acolo!

L-am urmărit, ascunsă sub stâncă. Nu se mişca prea mult. S-a aplecat şi a luat ceva, frunze sau crenguţe, n-am putut să văd exact. După aceea, a făcut ceva cu ele, în jurul mijlocului, de parcă le-ar fi pus într-un buzunar invizibil.

Repet: era acolo. Barney, dacă ajungi să citeşti asta, EXISTĂ LUCRURI PE AICI. Şi mă gândesc că ei ne-au făcut să ajungem aici. Ne-au făcut să ne omorâm.

De ce? Păi, e un loc drăguţ, dacă n-ar fi oamenii. Cum scapi de oameni? Bombe, razele morţii, astea sunt lucruri primitive. Fac

murdărie. Distrug totul, cratere, radioactivitate, ruine...

În felul ăsta, e curat şi liniştit. Exact ce am făcut noi cu muştele. Elimini veriga slabă; aşteaptă puţin să o facem noi în locul lor. Mai rămân doar nişte oase prin preajmă: îngraşă pământul.

Barney, scumpule, la revedere. L-am văzut. Era aici.

Numai că nu era un înger.

Cred că am văzut un agent pentru evaluarea Pământului.